

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

BATAKLIK ADAMI

KASVET

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kargaşa Dünyası

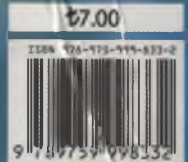
Kayonya ülkesine hâlâ kargaşa hâkim. Büyücü Velmal, ülkeye korku saçmaya devam ediyor. Tom, bu kez iki düşmanla birden karşılaşmak zorunda. Onu öldürmek isteyen bir suikastçı ve kurbanlarını çamurun içine çeken, korkunç Bataklık Adamı Kasvet...

Kargaşa Dünyası serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kertenkele Kral Komodo
- Kemirgen Yaratık Muro
- Şeytani Yarasa Sivri-Diş
- Ormanın Laneti Terra
- Arılar Kraliçesi Vespik

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulci.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2015

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 34

KARGAŞA DÜNYASI

Bataklık Adamı Kasvet

Beast Quest

Murk the Swamp Man

ISBN: 978-975-999-833-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 32296

© Metin: Beast Quest Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Filiz Çiçek Bil

Son okuma: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı: **SEM OFSET MATBAA HİZMETLERİ TİC. LTD. ŞTİ.**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/33

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

BATAKLIK ADAMI

KASVET

Cağavay
Pesinde

KARGAŞA DÜNYASI

ADAM BLADE

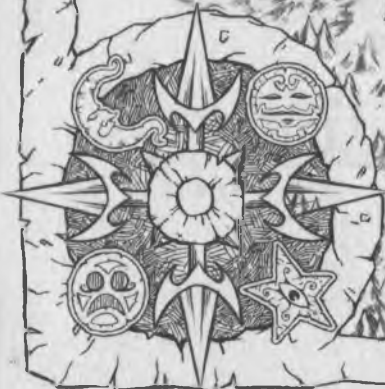

BUZ ÇÖLÜ

KAYONYA
BATAKLIKLARI

KAYONYA OVALARI

KAYONYA ORMANI

Kayonya

ALTIN VADI

MEATON

Hepinizi selamlıyorum genç kahramanlar!

Tom büyük bir maceraya atılmaya karar verdi ve öğretmenlerin en büyüğü; ustam Aduro'dan öğrendiğim büyülerle onlara yardım etme onuruna eriştim. Tom'un sınavları zorlu olacak; yeni bir krallık, kayıp bir anne ve Velmal'in kontrolünde altı yeni Canavar... Tom yalnızca bir krallığı kurtarmak için değil, ona en yakın kişilerin hayatını kurtarıp, sevginin gücünün kötülükten üstün olduğunu ispatlamak için savaşıyor. Peki, sevgi gerçekten de kötülüğü yenebilir mi? Tom bunu ancak güçlü kalarak ve umudun ateşini hep canlı tutarak öğrenebilir. Umalım da bu ateşi hiçbir hain rüzgâr söndüremesin...

Sevgilerimle,

Çırak Mark

GİRİŞ

Zenbar, dizüstü çöktü ve deri pantolonunun paçalarını çizmelerinin içine soktu. Bakışlarını karşısındaki gökkuşağı bataklığında gezdirdi. Suyun üzerindeki her harekete dikkat etmeliydi. Çünkü engerek yılanları böyle çamurlu suları çok severdi. Dişlerini başka bir masum kurbanda daha geçirmekten memnun olacakları kesindi. Daha geçen hafta, arkadaşı Emni, burada balık tutarken saldırıya uğramıştı. Kaçmayı

başarmış fakat *bacağını kurtaramamıştı*. Arkadaşının zehir yüzünden kesilen bacağını anımsadıkça Zenbar'ın içi acıyordu.

Zenbar, yılan balığı yakalamak için kullandığı kutuyu omzuna koydu ve esasını iyice kavrayıp doğruldu. Kayonya bataklığı, doğmakta olan güneşin cılız ışığında neredeyse bir resim kadar sessizdi. Yalnızca bataklığın yüzeyinde oluşup patlayan kırmızı, mavi ve yeşil baloncuklar vardı.

Zenbar, hâlâ evlerinde horul horul uyuyan diğer yılan balığı avcılarını düşünüp gülümsedi. *Ölünce uyumaya bol bol vaktim olacak*, dedi kendi kendine. *Ama şimdi onlar gelmeden biraz yılan balığı avlamalıyım*.

Binbir renkli bataklığın içinde ilerledi. Yol aldıkça soğuk sis hızla etrafını sarıyor, Zenbar çevresini görmekte zorlanıyordu. Bataklıktan çıkan tepciklere tutunarak ilerliyordu ama ayakları kayıp duruyordu. *Artık dikkatli yürümek zorundayım*, dedi ve esasını her adımından önce bataklığa saplayıp derinliğini kontrol etti.

Aniden baldırına saplanan bir acıyla çığlık attı. Bacağı acıyla bükülse de ayakta kalmayı başardı. Korkuyla aşağı baktığında, suda gezinen bir yılanla karşılaşacağını düşünüyordu. Fakat aşağıda bir şey yoktu. Aynı acı diğer bacağına da saplandığında elinde olmadan haykırdı. Pantolonunun paçalarını hızla sıyırınca, üzerlerine yapışmış onlarca sülükle karşılaştı. Kanını emerek kocaman olmuş sülüklerden

birini derisinden söktü. Yaratığın ağız
kıpkırmızıydı.

Zenbar, iğrenerek ağzını büzdü ve diğer
sülükleri de çıkarmaya başladı. Bacakları
kan içinde kalmıştı. Kendi kendine, *bir gün
yılanlar, öbür gün sülükler...* diye söylendi.

Sülükler yoksa da bataklığın kendisi...

İnsanın kanını emecek bir şey mutlaka çıki...

diyordu ki cümlesi yarım kaldı.

Bir şey ayak bileğini yakalamış ve hızla çekmişti. Yana devrilince sağ bacağı tamamen bataklığa girdi. Zenbar, elindeki asayı bir kenara atıp bacağına kavradı ve çekerek bataklıktan çıkarmaya çalıştı. Bir yandan, "Hadi! Çık! Çık artık!" diye bağıırıyordu. Oradan çıkmaya çalışırken çamur içinde kalan elbisesi vücuduna dolanmıştı.

Birden korkuyla aslında batmadığını fark etti; bataklık onu esir almıştı! Gözleri, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Gökkuşağı renklerindeki çamur, Zenbar'ın vücudunu öyle kuvvetle çekti ki dizlerinin üzerine düştü.

Haykırarak, kararlı bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Fakat dizlerinden aşağısı, hâlâ bataklığın içindeydi.

“Yardım edin!” diye bağırdı. Sesi, yoğun sisin içinde kaybolup gidiyordu. *Neden ben de herkes gibi yatağında kalmadım ki?*

Zenbar, bacaklarının etrafındaki çamurun katılaştığını hissetti. Bütün vücudu sarsılmaya başlamıştı. *Neler oluyor,* dedi kendi kendine. Ayaklarını kurtarmak için çabalayarak aşağı baktığında, sudan canlı bir şeyin yükseldiğini gördü ve dehşet içinde donakaldı. Yaratık ayağa kalkınca, zavallı kadın kendini tutamadı ve korkuyla çığlık attı. Yaratığın gövdesi çamurdandı, geniş omuzlarıyla güçlü kollarından çürük bitkiler sarkıyordu. Bataklık sarmaşıkları, bir kolye gibi kalın boynuna dolanmıştı

ve şekilsiz, kocaman bir kafası vardı. Başı, vıcık vıcık yosunlarla kaplıydı. Kafasından çıkan alevler, saç örgüsüne benziyordu.

Canavar gözlerini açınca, yüzünde iki kırmızı nokta belirdi. Korkunç bakışları karşısında Zenbar, dizlerinin üzerine çöküp inlemeye başladı. Karşısındaki bataklık yaratığı, yeryüzündeki bütün yılanlardan daha korkunçtu.

Canavar, koca ağzını açıp iğrenç kokulu çamurlar saçarak üzerine yürüdü. Yılan balığı avcısının etrafında yapış yapış çamurdan bir duvar yükseldi. Zenbar, buz gibi soğuk çamurun üzerini kapladığını hissedebiliyor, güçlkle nefes alıyordu. Sert bir darbe, onu çamurdan çıkardı. Vücudu havalandığında vargücüyle çılgık attı. Fakat Canavarın kırmızı gözleriyle karşılaşınca sesi kesildi. Onu ayak bileklerinden tutup bir balık gibi aşağı sarkıtan Canavar, Zenbar'ı ağzına

yaklaştırdığında tiz bir ses çıkardı. Onu bir lokmada yutacaktı.

Zenbar, az önce söylediği sözleri hatırladı: *Ölünce uyumaya bol bol vaktim olacak.* Gözlerinden akan yaşlar, yüzündeki çamura karıştı ve her yer karardı...

BİRİNCİ BÖLÜM ALTINA HÜCUM

Elenna, “Tom, sana söylemem gereken bir şey var,” diyerek konuşmaya başladı. Dağın yamacından yokuş aşağı iniyorlardı. “Altın madeninde Sivri Diş’le dövüşürken, onu yenemeyeceğimizden korkmuştum.” Gümüş arayışı iyice açmıştı ve Elenna, nihayet madenin karanlık tünellerinden kurtuldukları için mutluydu. “Velmal’in büyüü Sivri Diş’i öylesine güçlendirmişti ki...”

Tom, Fırtına'nın dizginlerini yavaşça çekti ve atını kayalıkların olduğu yola doğru çevirdi. Burada ilerlemek, ustalık istiyordu. Görkemli yarasayla nasıl savaştıklarını hatırladı. Canavarın dev kanatları, berbat nefesi ve sivri dişleri aklından çıkmıyordu. "Kayonya'nın Canavarları, şimdiye dek karşılaştıklarımızın en kuvvetlileri," dedi. "Ama pes edemeyiz! Özellikle de annem..." Sözler boğazında düğümlendiği için cümlesini bitiremedi. Freya'nın, yani annesinin Velmal'in esiri olduğunu düşünmek bile onu öfkelen diriyordu. Annesinin her geçen gün daha çok hastalandığını ve kötü büyücüyü yenemediği takdirde hayatta kalamayacağını biliyordu.

Önünde uzanan Kayonya topraklarına

göz gezdirdi. Görüşünün düzelmiş olmasına seviniyordu. Sivri Diş'in kötülük dolu güçlerinden biri de insanları kör etmekte. Buldukları dağ yolundan bütün bölgeyi görebiliyordu. Tom, Kayonya'nın, Gwildor ya da Avantia kadar olmasa da bir zamanlar güzel bir krallık olduğundan emindi. Kraliçe Romaine sayesinde buranın bir kez daha eski haline dönebileceğine inanıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşti ve altı Kayonya Canavarından toplanması gereken sihirli malzemeleri hatırladı. Sadece bu malzemeler Velmal'in kötü büyüsünü bozup Freya'yı kurtarabilirdi.

Yavaşça, "Meraklanma, malzemelerden üçünü bulduk bile," dedi Elenna. "İnci, yeşim yüzük ve kırmızı mücevher..."

Tom, hayretle dostuna bakıp, “Ne düşündüğümü nereden bildin?” diye sordu.

Elenna omzunu silkerek, “Şimdiye dek kaç Canavar Avına çıktığımızı hatırlasana,” dedi. “Tabii ki aklından geçenleri biliyorum!” Bakışlarını Tom’a çevirdi. “Seninle Kayonya’ya, anneni kurtarmana yardım etmek için geldim. Ve bunu başarana kadar da durmayacağız.”

Tom, beraber yaşadıkları maceraları ve arkadaşının ne kadar cesur olduğunu düşünüp gülümsedi. Yanında Elenna, Fırtına ve Gümüş varken kendini, her şeyin üstesinden gelebilirmiş gibi hissediyordu. Avantia’daki evinden uzaktı ama en azından dostları yanındaydı.

Boynundaki tılsıma uzanıp, onu avucuna aldı. Tılsımın arkasını çevirince, Kayonya

haritası ortaya çıktı. Harita öylesine canlıydı ki Tom, dağların ve ovaların arasından akan nehri görebiliyordu. İzleyecekleri yol, sihirli bir şekilde haritada belirince içi heyecanla doldu. Yol, tılsım boyunca ilerlemeye başladı ve kuzeybatıdaki dev bataklığa doğru uzandı. Hemen yanında, el yazısıyla “Kasvet” kelimesi belirdi.

Tom’un yanına yaklaşan ve omuzunun üzerinden bakan Elenna, “İyi ama Canavarın resmi nerede?” diye sordu.

Tom, omuz silkti. Tılsım, Kayonya’daki tüm görevlerinde onlara, Velmal’in Canavarlarının neye benzediğini göstermişti. “Saklanıyor herhalde,” dedi Elenna’ya. “Kasvet’in nasıl bir Canavar olduğunu bataklığa varınca göreceğiz artık. Damarlarımdaki kan akmaya devam

ettikçe, bu Canavarı bulup mutlaka yeneceğim.”

Fırtına'nın dizginlerini sırayla tutarak dağdan aşağı inmeye devam ettiler. Gümüş önden ilerleyip yolu kolaçan ediyordu. Dağ yolunu inmenin, tırmanmaktan daha kolay olduğunu gören Tom, rahatlamıştı. Güneş, tepelerinde yükselmeye başlayınca Fırtına'nın sırtına atlayıp hızlandılar.

Sonunda Kayonya düzlüklerine ulaşıp terk edilmiş yola girdiklerinde, Tom, sırtında bir ağırlık hissetti. Elenna, yorgunluktan boş bir çuval gibi sırtına devrilmişti. Tom, onu yavaşça dürtünce şaşkınlıkla çığlık atıp yeniden dik oturmaya başladı.

Başını arkadaşına çeviren Tom gülümseyerek, “Kusura bakma,” dedi. “Ama

uyuyakalmana izin veremezdim. Eyerden kayıp düşebilirsin.”

Elenna esneyerek gerindi. “Vücudum artık akşamla sabahı karıştırmaya başladı. Güneş öylesine çabuk batıyor ki ne zaman uyuyacağımız belli olmuyor.”

Tom, bir dönemeci daha geçerken, “Sorma... Buna ben de bir türlü alışamadım,” dedi. “Kayonyalılar nasıl uyum sağlıyor, merak ediyorum.”

Omzunun üzerinden, “İstersen soralım,” dedi Elenna. “Şurada bir köy var, orada durup yiyecek alabiliriz.”

Tom, “Hatta biraz da dinlenelim,” diye ekledi. “Bataklığa varınca Kasvet’le dövüşeceksek enerjiye ihtiyacımız olacak.”

Gümüş, heyecanla uluyup hızla köye doğru yöneldi. Tom, Elenna ve Fırtına da onu

takip etti. Köyün meydanına vardıklarında, insanlar onları karşılamak için dışarı fırladılar. Heyecandan gözleri parlıyordu.

Orta yaşlı bir kadın, “Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!” diye seslendi.

Elenna, “Bizi gördüklerine niye bu kadar sevindiler acaba?” diye fısıldadı.

“Ben de anlamadım,” diye yanıtladı Tom. “Ama nedenini öğrensek iyi olacak.” Atından aşağı atlayınca köylüler, etraflarını sarıp ceplerini ve Fırtına'nın

eyerindeki heybenin gözlerini karıştırmaya başladı.

Dişleri dökülmüş, yaşlı bir kadın, “Altın nerede?” diye sordu. Heyecandan sesi titriyordu.

Tom, olup biteni anlayınca kıpkırmızı oldu. Son Görevlerinde Sivri Diş’in yaşadığı altın madenini yerle bir etmişler, orada çalışan köleleri serbest bırakmışlardı. İşçilerin, özgürlüklerine kavuştukları için sevineceklerini sanmıştı ama hepsi, “Krallığın altın kaynağı yok oldu,” diyerek öfkeden küplere binmişti.

Tom, şimdi bunun nedenini daha iyi anlayabiliyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar elbiselerini çekiştiriyor, tırnaklarıyla derisini çiziyorlardı. Elenna’ya dönerek, “Bu insanlar çok çaresiz,” diye

fısıldadı. “Bizden altın bekliyorlar ama hiç altınımız yok.”

Köylülerden biri delirmiş gibi üzerlerine gelince Tom, korunmak için kalkanını kaldırdı.

Köylüler yaklaşırken, “Bu insanların madende olanları anlayabileceğini hiç sanmıyorum,” diye fısıldadı Elenna. “Ne yapacağız?”

İKİNCİ BÖLÜM YIKIK KÖY

Tom, savaşmak istemediklerini göstermek için ellerini kaldırarak, “Beni dinleyin lütfen,” dedi. “Bizde hiç altın yok.” Öfkeli kalabalığın sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı. Fırtına, endişeyle kişnerken Gümüş, kızgın köylülere hırlamaya başladı. Elenna, dizüstü çöküp kurdu yatıştırmaya çalıştı.

Saçlarını sıkıca toplamış bir kadın,

“Eğer altınınız yoksa bize ne getirdiniz?” dedi. Bakışları Tom ile kızgın kurt arasında gidip geliyordu. “Belki bize kürk getirmişsinizdir, ha?”

Elenna, öfkeyle kadına bakıp kurduna sıkıca sarıldı.

“Bizler yalnızca ziyaretçiyiz, tüccar değil,” dedi Tom. “Geliş amacımız...”

“Amacınız size kalsın!” Tom’un sözünü kesen kadının gözleri, yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Eğer altınınız yoksa umurumda değil.”

Yüzü yorgunluktan kırış kırış olmuş, yaşlı bir adam öne çıkarak, “Kızım kabalık etmek istemedi,” dedi. “Sizler yabancı olduğunuz için âdetlerimizi bilmiyorsunuz. Altın tüccarlarını beklerken siz çıkageldiniz.” Adam, endişeyle ufuk çizgisine bakıyordu. “Tüccarlar her hafta altın madenine uğrar ve satın aldıkları altını buraya getirirler. Sonra da krallığı gezmeye devam ederler.” Adam, kırışmış elleriyle alnını ovuşturdu. “Tüccarların ilk durağı burası olduğu için altınlarını bize uygun fiyata verirler. Etrafınıza bir bakın yabancılar: Ekinimiz olmadığı için yalnızca o altınlarla geçinebiliyoruz.”

Tom, etrafına hızla göz gezdirdi. Kasaba, bomboş tarlaların göbeğine kurulmuştu. Toprak, kül gibi kupkuru kalmıştı. Kaşlarını çattı. Kendi kasabasındaki tarlaları ve toprağın iki hasat arasında dinlenmesi gerektiğini hatırladı. Burada uzunca bir süre ekin yetişmeyeceği belliydi.

Gümüş'ün artık sakinleştiğini gören Elenna ayağa kalkarak, "Tom," diye mırıldandı. "Onlara madeni anlatmak zorundayız."

Tom, başını sallayıp yaşlı adama dönerek, "Tüccarlar gelmeyecek," dedi. Suçluluk duygusu, onu içten içe kemiriyordu. "Maden artık yok, bu yüzden altın da kalmadı."

Onlara öfkeyle bakan kadın, kızgın bir ifadeyle "Sizler madenciye

benzemiyorsunuz, bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

Tom yutkundu. Yalan söyleyemezdi. “Biliyorum... Çünkü madeni ben yıktım,” dedi. İşçileri özgür bıraktığını anlatmak için konuşmasına hızla devam etti. “Gerçekten üzgünüm ama onca insanın köle olarak kalmasına izin veremezdim.”

Genç bir kız, “Yani altın yok mu?” diye sordu. Sesi çatallaşmıştı. “Ama bu olamaz...”

Etrafındaki insanların ümitsiz çığlıkları Tom’un kalbine birer ok gibi saplanıyordu.

Yaşlı adam, dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ellerine gömdü. Sonra yerden bir avuç toprak alıp Tom ile Elenna’ya göstererek, “Bizden toprak yememizi mi

bekliyorsun? Altın olmadan nasıl yiyecek alacağız?” diye sordu.

Kalabalığın arkasından bir ses, “Bize borçlusunuz!” dedi. Gümüş, yaklaşan insanları görünce ulumaya başladı.

“Tom, ne yapacağız?” diye sordu Elenna. “Bu insanlarla savaşacak mıyız?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Madenle beraber bu insanların ümitlerini de yok ettik.” Sözlerine devam edecekken tek gözünde bant olan, iri yarı bir adamın onları izlediğini fark etti. Adam, gözlerini Tom’dan bir an bile ayırmıyordu. Tom, bu adamın öfkeli kalabalıktan daha tehlikeli olduğunu hissedebiliyordu. Eli kılıcına gitti ama bir ağlama sesi duyunca durdu. Başını aşağı çevirince yaşlı adamın hıçkırıklara boğulduğunu gördü.

Tom, adamı tutup yavaşça ayağa kaldırdı. Madendeki işçilere yardım etmek isterken bunlara sebep olacağı hiç aklına gelmemişti. Hızla bir çözüm düşünerek Fırtına'nın yanına gitti ve çantasındaki birkaç parça kurutulmuş eti çıkardı.

Yaşlı adamın kızı, buruk bir kahkaha atıp, "Birkaç parça et ne işimize yarar, söylesene,"

dedi. “Bizim satacak bir şeylere ihtiyacımız var, yoksa bütün köy açlıktan ölecek.”

“Dur, bir fikrim var,” diyen Elenna, ok kılıfının dibine uzanarak Böceklerin Kraliçesi Amiktus’u yendikleri ormandan kalan paraları çıkardı. Birkaçını Tom’a verdikten sonra, kalanları hızla köylülere dağıttı.

Kayonyalıların gülümseyerek paralara uzandığını gören Tom, biraz rahatladı. Elenna’ya minnetle bakarak, “İyi düşündün,” dedi.

Gülümseyen Elenna, “Biz bir takımız, unuttun mu?” diye karşılık verdi.

Fırtına’nın sırtına atlayan Tom, “Unutur muyum hiç,” diye yanıtladı. “Hadi gidelim, burada dinlenemeyiz.”

Elenna da arkasına tırmandı. Kalabalığa

dönüp, "Size bol şans dilerim," dedi. Paraları ısırarak kontrol eden yaşlı adam, elini kaldırıp, "Güle güle!" diye bağırdı. Gözleri mutlulukla parlıyordu. Elenna ve Tom, köy meydanından dörtnala uzaklaşmaya başladılar. Gümüş de hemen arkalarındaydı.

Yeniden düzlüklere ulaşınca Tom, durup tılsıma bakarak rotayı ezberledi ve Fırtına'yı, onları bataklığa çıkaracak yola doğru sürmeye başladı. Ama aniden arkadan gelen nal sesiyle irkildi. Omuzunun üzerinden arkasına bakınca onlara yaklaşan bir atlı gördü. Gümüş, dostlarını uyarmak için uluyunca Tom dizginlere asılıp durdu. Kılıcına uzanmaya fırsat bulamadan diğer adam yanına geldi ve kaslı kollarıyla Elenna'yı boynundan yakalayıp çekti. Gümüş

öfkeyle hırlarken Fırtına korkuyla
kişneyip ileri fırladı.

“Dur oğlum!” diye bağırdı Tom.
Çaresizce dizginleri çekse de at koşup
uzaklaşmaya devam ediyordu.

Elenna'nın çığlığını duyup arkasına bakınca dostunun yere düştüğünü gördü. Kız, toprağa öyle sert çarpmıştı ki çığlığı yarıda kesilmışti. Yerde yatıyor ve hiç hareket etmiyordu.

Yoksa ölmüş myd?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ÖLÜM YILDIZLARI

“Elenna!” diye bağırdı Tom. Atını döndürdü ve dörtnala, hareketsiz yatan arkadaşının yanına doğru yol almaya başladı. Adam, atını bir ağaca bağlamış, Elenna’ya doğru koşuyordu. Tom, o arada atın ne kadar perişan halde olduğunu fark etti. Gövdesi bir deri bir kemik kalmış, nalları ise berbat çakılmıştı. Adama yaklaşan Tom’un gözleri kocaman açıldı. *Bu, köydeki gözü bantlı*

adam, diye düşündü. Bizi köyden buraya kadar takip etmiş olmalı.

Dizginlere iyice abandı ve Fırtına tüm gücüyle koştu. Yelesi, sert rüzgârla kanat gibi olmuştu. Sahibesinin yanına varan Gümüş, endişeyle Elenna'nın yüzünü yalamaya başladı.

Elenna'nın hafifçe inlediğini duyan Tom'un içini kemiren korku, biraz olsun azaldı. Hemen sonra arkadaşı, gözlerini açtı; anlaşılan sert düştüğü için sadece sersemlemişti.

Kayonyalı adam neredeyse Elenna'ya ulaşmıştı. Tom, hızla eyerden atlayıp kılıcını çekerek, "Ondan uzak dur!" diye bağırdı. "Ve dövüş benimle."

Adam kahkaha attı. "Seninle dövüşmeye niyetim yok evlat. İstedığimi alıp gideceğim.

“Şu aptal tüy yumağının, sahibesinin yardımına koşacağını biliyordum.” Kurda uzanınca Gümüş, dişlerini göstererek hırlamaya başladı.

O sırada Elenna kalkıp adamın eline doğru hamle yaparak, “Tom, yardım et!” diye bağırdı. “Gümüş’  almaya alışıyor!” Adam, Elenna’yı saından yakalayıp sürükleyerek kurttan uzaklaştırdı. Elenna yeniden saldırınca, tozun toprağın içinde dövüşmeye başladılar.

Birkaç adım ötedeki Tom saldırmak istese de toz bulutunun içindeki adamlarla Elenna'yı ayırt edemiyordu. Öfkeyle, "Elenna'nın canını yakmayı göze alamam," dedi. Arkasındaki Gümüş kükreyerek adamın üzerine atladı ve dişlerini koluna geçirdi. Adam acıyla bağırdı ve Elenna'yı bırakıp Gümüş'e korkunç bir yumruk indirdi. Kurt sersemlemiş bir halde yere yuvarlandı. Elenna, hemen Gümüş'ün yanına koşup kendini ona siper etti.

Tom, adamın karşısına geçerek, "İlk önce *beni* aşmak zorundasın," dedi.

Adam kemerine asılı demir güzü çıkardı ve zincirinden tutup başının üzerinde çevirmeye başladı. "Altın madeninin yıkılması senin suçun; sen Kayonya'ya ihanet ettin," diyerek güzü Tom'a doğru

savurdu. Tom, son anda eğilerek demir toptan kurtuldu. Eğer bir saniye gecikseydi, hayatta olmayacaktı.

Başını eğip bir sağa bir sola hamle yaparak adamın saldırılarını savuşturdu ve ilerlemeye başladı. Adam gürzünü yere bırakıp, kemerinden sivri uçlu metal diskler çıkardı. Bunlar ölüm yıldızlarıydı! Uçarak Tom'un üzerine doğru gelen yıldızlar, güneşte parlıyordu.

Tom, çabucak kalkanını çıkarıp önünde tuttu. Yıldızların birer birer kalkana saplandığını duyabiliyordu. Kılıcını kullanarak, adamın fırlatmaya devam ettiği diğer yıldızlardan kurtulmayı başardı.

Aniden, acı dolu bir kişneme duydu ve durup hızla arkasına döndü. Yanından

geçen yıldızlardan biri Fırtına'nın omzuna saplanmış, derisinden kan akmaya başlamıştı. At acıyla kişniyor, gözleri yerinden çıkacak gibi sağa sola dönüyordu.

Elenna, "Tom, sen Fırtına'yla ilgilen!" diye seslendi. "Seni oklarımla korurum!"

“Ama...” diyen Tom, gözü bantlı adama baktı. Düşmanın yıldızları bitmişti. Adam bu kez kısa bir kılıç çektii ve öfkeyle nara atarak Tom’a doğru koşmaya başladı.

Elenna, “Sorun değil Tom, ben onu oyalarım!” diye bağırdı.

Tom, kılıcını kınına sokup bir adımda Fırtına’nın yanına vardı ve yıldızı atının omuzundan çıkardı. Neyse ki yarası derin değildi. Fırtına, burnunu minnetle Tom’a sürttü.

Gümüş aniden uluyunca Tom, arkasına döndü. Adam Elenna’yı yakalamış, kolunu arkasından kıvrarak etkisiz hale getirmişti.

O, Elenna’nın kolunu kıvrıldıkça arkadaşının yüzünü acıyla buruşturduğunu gören Tom yeniden kılıcına sarıldı. Ardından bir çatırdama sesi geldi ve kız, acıyla çığlık attı.

Tom, "Bırak onu!" diye bağırdı.

Adam, sırtarak kılıcını Elenna'nın boğazına dayadı. "Yoksa ne yaparsın?"

Tom, sakın olmaya çalışarak dikkatini topladı. Dikkatiyle beraber kendine güveni de artıyordu. Bağırarak, "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, seni durduracağım!" dedi. Ve tüm gücüyle kılıcını fırlattı! Kılıcın korkunç bir hızla üzerine geldiğini gören adamın eli ayağına dolaştı ve Elenna'yı kenara fırlatarak son anda kılıçtan kurtuldu. Elenna, inleyerek yere yuvarlandı. Acıyla kolunu tutuyordu. Bunu fırsat bilen Gümüş, keskin dişlerini göstererek adamın üzerine atladı. Fakat adam bu defa kaçmadı ve sol bacağına, üzerine atlayan kurda uzattı. Dişlerini onun bacağına geçirmeye çalışan Gümüş,

acıyla adamın ayaklarının dibine düştü. Sersemleyen kurt gibi, Tom'un da kafası karışmıştı. Fakat adamın pantolonu yırtılınca ne olduğunu anladı; sol bacağı tahtadandı.

Adam, gür bir kahkaha atarak yerde yatan Gümüş'ü kolayca kaldırdı ve omzuna attı. Sonra da atının eyerine tırmandı. Kılıcını yerden almak için koşan Tom'a dönüp, "Postu bana iyi para getirecek," dedi. "Kayonya'nın üç ayı da şahidim olsun ki kazanacağım para, bu zahmete degecek!"

Yeniden kahkaha attı ve vadide dörtmala ilerlemeye başladı. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kaybolmuş, geriye yalnızca bir toz bulutu kalmıştı.

Gözü bantlı adam, Gümüş'ü kaçırmıştı!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GİZLİ SALDIRI

Tom, kılıcını kınına sokup, Elenna'yı kaldırmaya koştı.

Elenna, “Gümüş’ü kurtarmalıyız!” diye ağladı. Yerdeki okların bir kısmını toplamak için uzanınca, acıyla bağırdı.

Tom, dostunun omzunu tutup, “Gümüş’ü bulacağımıza söz veriyorum,” dedi. “Ama önce senin durumuna bakmalıyım.”

Kızın dirseğinden yukarısını yoklamaya

başladı. Kasın hemen altındaki kırığı hissedebiliyordu. Kırık uçların birbirine sürtündükçe ne kadar acı vereceğini tahmin bile edemiyordu.

“Lütfen bir şeyler yap, Tom!” diye yalvardı Elenna. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. “Canım gerçekten çok yanıyor!”

Tom, hiç vakit kaybetmeden kemerinden yeşil mücevheri çıkardı. Bu mücevheri Kanatlı At Skor'u yenince kazanmıştı. Mücevheri kemiğin üzerine tutunca taşın hafifçe parladığını gördü. Kırık kemik, hızla iyileşiyordu.

Elenna kolunu hareket ettirirken, "Teşekkürler," dedi. "Eskisinden de iyi oldu. Hadi, Gümüş'ü bulalım." Ayağa fırlayıp yayını kaptı ve oklarını topladı.

Tom, Fırtına'nın sırtına atlayınca Elenna da onu takip etti. Vadi boyunca dörtnala ilerlemeye başladılar. Çok geçmeden önlerindeki adamı gördüler. Kurt hâlâ omuzundaydı. Saldırganı takip ederken Tom, bir yandan tılsımdaki yola göz attı. Omzunun üzerinden, "Adam da bataklığa doğru gidiyor!" diye bağırdı.

“Herhalde orada izini kaybettireceğini düşünüyor,” dedi Elenna.

Dizginlere asılan Tom, öfkeli ama kararlı bir sesle “Gözden kaybolmasına izin veremeyiz,” dedi. Fakat o daha cümlesini bitiremeden tepelerindeki güneş aniden batmaya başladı. Öyle hızla batıyordu ki gökyüzünden bırakılmış bir taşa benziyordu. Karanlık, Kayonya topraklarını hızla ele geçiriyordu. Ve birkaç saniye içinde gece karanlığı çöktü. Fırtına endişeyle kişnedi. Eskisi gibi hızlı koşamıyordu.

“Olamaz!” diye bağırdı Elenna. “Gümüş’ü nasıl kurtaracağız şimdi?”

Tom da endişelenmişti ama belli etmemeye çalıştı. Elenna’ya dönüp, “Meraklanma,” dedi. “Karanlıkta ilerleyemeyeceğini o da biliyordur.

O da bizim gibi mola vermek zorunda.”
Fırtına'yı durdurdu. “Sabahın ilk ışıklarıyla
takibe devam edeceğiz. Ama şimdi kamp
kurmalıyız.”

Elenna, iç çekip aşağı atladı. Eyerin
üzerindeki heybeye uzanıp su matarasıyla
biraz kuru et çıkararak, “Ziyafet sayılmaz,”
dedi. “Ama şimdilik yalnızca bunlar var.
Yarın için gücümüzü korumak zorundayız.”

Tom da peşi sıra aşağı atladı ve
mataradaki sudan bir yudum aldı.
Adamın, Gümüş'ü besleyecek kadar insafılı
olmasını diliyordu ama içinden bir ses,
sevgili dostlarının bu geceyi aç ve susuz
geçireceğini söylüyordu.

Fırtına'nın yemini verdikten sonra onu
akşam için hazırlayan Tom ve Elenna
örtülerini serip uyumaya koyuldular. Tom,

Elenna'nın bir sağı bir sola döndüğünü duyabiliyordu. Fırtına da huzursuzdu ve toynaklarıyla yeri dövüp duruyordu.

Gökyüzüne bakan Tom, havada asılıymış gibi duran üç ayı seyretmeye başladı. Aniden, uzaklardan gelen bir uluma, gecenin sessizliğini böldü. Hemen sıçrayarak kalkan Elenna heyecanla, "Gümüş'ün sesi miydi bu?" diye sordu. "Sanki ona benziyordu."

Başını iki yana sallayan Tom, "Gümüş yabani değildir," dedi, "geceleri böyle ulumaz."

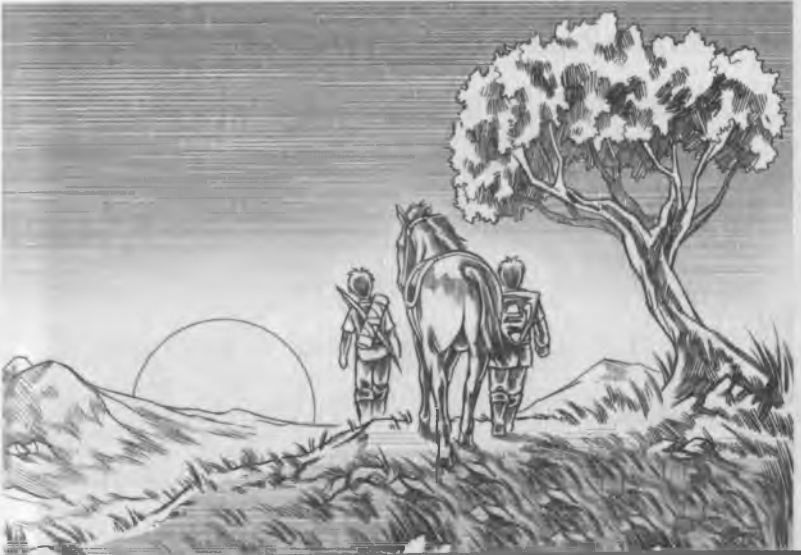
Elenna başını sallayıp üzgün üzgün tekrar yattı.

Tom, "Yarın onu bulacağız," diye söz verdi. Gözlerini kapayıp uyumaya çalışarak, *umarım sözümü tutabilirim*, diye düşündü. Gümüş'ün hayatı söz

konusuydu ve Elenna'yı yarı yolda bıraktığını düşünemiyordu bile.

Gökyüzü hafifçe aydınlanıp pembeleşmeye başlayınca Elenna ve Tom eşyalarını çabucak toplayıp Fırtına'nın sırtına atladılar. Tom, yeni günün neler getireceğini merak ediyordu. Önce Gümüş'ü bulacakları kesindi. Ama Kasvet'le karşılaşmaya zamanları kalacak mıydı?

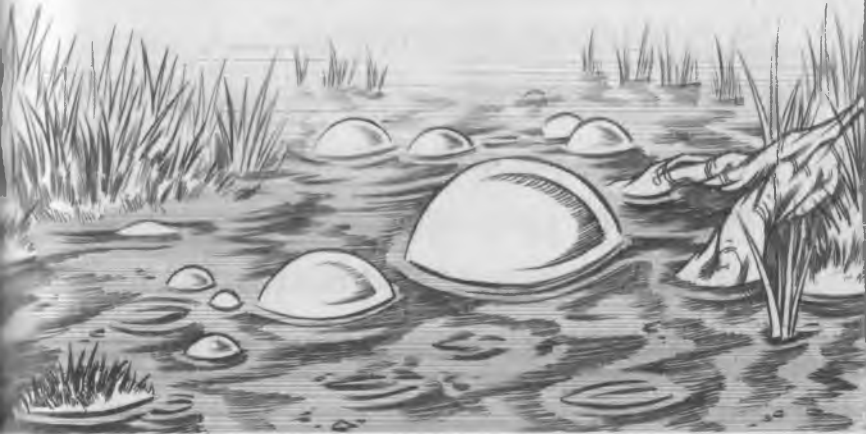

Arkasında oturan Elenna, “Gümüş’ü hâlâ göremiyorum,” dedi. Güneş şimdiden tepeye yükselmiş ve tüm sıcaklığıyla ortalığı kavurmaya başlamıştı.

Kaşlarını çatan Tom, eyerde biraz daha dik oturup yolun ilerisine göz attı. Topraktaki taze nal izlerini görünce, doğru yolda olduklarını fark edip biraz olsun rahatladı. İzlerde düzensiz girinti ve çıkıntılar vardı.

Tom, “Şuraya bak!” diyerek yeri gösterdi. “Az önce buradan geçen atın nalları düzgün çakılmamış.” Tom, gözü bantlı adamın sürdüğü atı hatırladı. “Gümüş’ü kaçıran adam, az önce buradan geçmiş.” Durup tılsımın üzerindeki haritayı çevirerek, “Bataklığa az kaldı, gerçekten de aynı yere gidiyoruz,” dedi.

Kısa bir süre sonra yol çamurlanmaya başladı ve ağaçlar, yerini dikenli çalılara bıraktı. Bataklığın kenarına gelmişlerdi. Fakat Gümüş'ü kaçıran adamdan iz yoktu. Tom, Fırtına'nın üzerinden inip bataklığa yakından baktı. Burası, daha önce gördüğü hiçbir bataklığa benzemiyordu. Ayağının dibindeki çamur bazen mor, bazen yeşil oluyor, üzerinde patlayan kabarcıklarla beraber, sırasıyla gökkuşağının renklerine bürünüyordu.

Elenna hayranlıkla, "Daha önce hiç gökkuşağının renklerinde bir bataklık görmemiştim," dedi. "Buradan geçmek güvenli midir sence?"

"Göreceğiz," diye yanıtlayan Tom, Fırtına'nın eyer çantasından sihirli pusulayı çıkardı. Pusula, izledikleri yolun tehlike mi yoksa kader mi olduğunu söylerdi. Pusulayı bataklığa doğru çevirince hızla dönen pusula iğnesi "Kader"de durdu. "Düz gideceğiz," dedi Tom. "Kayonya'nın donmuş çölünü bile geçtiysek gökkuşağı renklerinde bir bataklık bize ne yapabilir ki?"

Elenna, titreyen bir sesle "Gümüş çok korkmuş olmalı," dedi. "Onu bulmak zorundayız."

Tom, bataklığa göz gezdirdi. Elenna'nın sadık dostu, orada bir yerdeydi. Fakat

sadece Gümüş değil, Kasvet de onları bekliyordu. Ve eğer Velmal'in büyüsünü bozmak istiyorsa önce Canavarı yenmek zorunda olduğunu biliyordu. Önlerinde uzanan bataklıkta tek bir çıplak ağaç dışında hiçbir yükselti yoktu. Tom gözlerini kıstı. Eğer ağaca çıkarlarsa Gümüş'ü ve Kasvet'i kolayca görebilirlerdi.

Elenna'ya dönerek yatıştırıcı bir sesle, "Ağacın yanına gidelim," dedi ve planını hızlıca anlattı. Kız, başıyla onayladı.

Tom, Fırtına'yı bataklığın kenarında bıraktı. Atın sağrısını sevgiyle sıvazlayıp, "Burada kal dostum," dedi. "Hemen döneceğim." Elenna ile ikisi, kayaların üzerinden atlayarak ağaca doğru ilerlemeye başladılar. Aşağı bakan Tom, bataklığın içinde yılan balıklarının yüzdüğünü gördü.

Çamurda yaşayan bu balıklar, arkalarında kırmızı ve turuncu renkte çizgiler bırakarak geziniyorlardı. “Burada başka ne tür canlıların yaşadığını merak ediyorum,” diye mırıldandı.

Aniden bacağına bir şeyin dolandığını hissetti.

Elenna, “Dikkat et!” diye bağırdı. Tom başını çevirince, bacağındakinin dev bir yılan kuyruğu olduğunu fark etti. Yılanın parlak gövdesi, bataklığın derinliklerine kadar uzanıyordu.

Yılanın, bacağına daha da sıkılmaya başladığını hisseden Tom, “Hayır!” diye bağırdı. Fakat artık çok geçti... Yılan, elmas şeklindeki başını çamurdan çıkarmış, ağzından zehir saçarak saldırıya geçmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM GÜMÜŞ'ÜN PEŞİNDE

Küt!

Yılan, yediği ani darbeye afalladı ve Tom'u bıraktı. Hemen arkasında, elinde kocaman bir asayla Elenna duruyordu. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Elindeki çamurlu, tahta asayı bir kez daha kaldırdı ama yılan çoktan bataklığa dalmış, ortadan kaybolmuştu.

Tom güçlükle, "Teşekkürler," dedi.

Elenna, “Neyse ki asayı fark ettim,” diye karşılık verdi. Diğer elini Tom’a doğru uzattı. Avucunda kalın, kare şeklinde bir bez tutuyordu. “Yanında da bunu buldum ama ne olduğunu anlayamadım.”

Tom’un açmaya çalıştığı bez, aniden bir küp halini aldı. İçine göz attığında, kaliteli bambudan bir çerçeve gördü. “Bu, katlanabilir bir kutu,” diye açıkladı. “İleride işimize yarayabilir.” Sonra kaşlarını çatıp, “Acaba kutuyla asa niye buradaydı?” diye sordu.

Elenna omuz silkti. Tom kutuyu yeniden düzleştirip iç cebine soktu.

Yola devam ettiler. Bir kayadan diğerine atlamaktan bacakları ağrımaya başlamıştı. Nihayet ağacın yanına geldiler. Ağacın rüzgârla sallanan dallarında hiç yaprak yoktu ve iki büklüm olmuş gövdesi uzun

zaman önce ölmüştü. Tom, “Böyle yaşlı bir ağaç çürümüştür ve ikimizi birden taşımaz,” dedi.

“O halde sen çık,” dedi Elenna. “Ağırlığını dağıtmaya çalış ve yavaş hareket et, yeter.”

Başını sallayan Tom, kuru gövdeye tutunup kendini yukarı çekerek ince dalların arasında ilerlemeye başladı. Ellerini ve ayaklarını dikkatle dallara yerleştiriyordu.

Ağacın tepesine ulaşınca Elenna, “Ne görüyorsun?” diye seslendi. “Gümüş’ten iz var mı?”

Tom, sağında uzanan ufuk çizgisi boyunca göz gezdirdi. Bu topraklarda, göz alabildiğine uzanan çamurlu bir düzlükten başka bir şey yok gibiydi. Diğer yanına döndü ve bataklığın öte yanını taramaya

başladı. Çok geçmemişti ki olduğu yerde donakaldı. Dün onlara saldıran adam işte orada, yalnızca yüz adım ötelerindeydi! Hâlâ atının üzerindeydi. Fakat Gümüş'ün boynuna dikenli sarmaşıktan bir tasma takmış, kurdu acımasızca çekiştiriyordu. Neyse ki Gümüş hâlâ hayattaydı!

Tom neşeyle, "Gümüş'ü görüyorum!" diye bağırdı. "Uzakta değil..." Gümüş'ün hemen arkasındaki çamur birikintisinin köpürmeye başladığını görünce, cümlesi yarıda kaldı. Çamurun aniden bir kule misali yükseldiğini gören gözü bantlı adam, korkudan donakalmıştı. Çamurdan kule iki yana doğru genişleyip kolları ortaya çıktığında, Gümüş de korkuyla uludu. *İşte Kasvet!* diye mırıldandı Tom kendi kendine. *Bu, o*

olmalı. Göğsünün heyecandan sıkıştığını hissedebiliyordu.

Gözü bantlı adam, korkuyla çığlık attı ve Gümüş'ü Kasvet'in önüne ittirip dörtnala uzaklaşmaya başladı. Canavar, Gümüş'e saldırıyordu? Çamur Adam yeniden bataklığa karışıp ortadan kaybolunca Tom, derin bir nefes aldı. Kurt, en azından şimdilik güvendedi ve Tom, Kasvet'in neye benzediğini nihayet görmüştü. *Eminim bu, onu son görüşüm olmayacak,* diye geçirdi içinden.

Aşağıdaki Elenna, “Neler oluyor?” diye sordu heyecanla.

Tom, aşağı atlayıp olanları anlattı.

Kız, “Gidip Gümüş’ü almalıyız,” diyerek hızla koşmaya başladı. “Orada tek başına ve Kasvet her an geri dönebilir!”

Başını az önce Fırtına’yı bıraktıkları yere çeviren Tom, “Orada kal oğlum, Gümüş’ü alıp geliyoruz!” diye bağırdı. Elenna ile ikisi, tümseklerin üzerinde seke seke, bataklık boyunca koştular.

Küçük bir tepenin üzerindeki Gümüş’ü görünce Elenna, “Dayan dostum!” diye bağırdı. Tom ile Elenna’yı duyan Gümüş mutlulukla uludu. Fakat onlara ulaşmak için adım atınca tüm bacağı bataklığa gömüldü. Bunun üzerine kurt, korkuyla havladı.

Elenna, "Orada kal!" diye seslendi.

Gümüş, telaşla inlese de yerinden ayrılmadı.

Bataklığın üzerinden ilerlerken, küçük tepeciklerden ayrılmamaya özen gösterdiler. Ama tepecikler çok kaygandı.

Tom öfkeyle, "Çok yavaş ilerliyoruz," dedi. "Çamura girmek zorundayız."

Elenna korkudan çok tiksintiyle, "Yılanlar ne olacak?" diye sordu.

Tom, arkadaşının elindeki asayı işaret edip muzipçe sırıtarak, "Az önceki yılan yaptığı unuttun herhalde?" dedi. "Başkası gelirse, o da asanın tadına bakar." Elenna gülümseyerek başını salladı ve çamurun içinde ilerlemeye başladılar. Tom, önünde ince bir çizgi halinde hareket eden bir şey fark edince, bunun bir yılan olduğunu düşünüp elini kılıcına götürdü. Fakat

yalnızca bir yılan balığıydı. Yaratık Tom'a yöneldi ve bileğine dolandı. Tom bacağına sallayarak balıktan kurtuldu.

O sırada Elenna, "Yoo, olamaz!" diye bağırdı.

Tom arkasına dönünce, arkadaşının kolunu bataklığa soktuğunu ve derinlerde bir şey aradığını fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Asayı düşürdüm," diye yanıtladı Elenna. Bunu söylerken diğer kolunu da bataklığa soktu.

Tom, "Kollarını bataklığa sokmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye uyardı onu. "Eğer derinlerde..."

Kızın yüzü aniden acıyla buruşunca Tom sustu. Kollarını telaşla bataklıktan çıkaran Elenna, ikisinin de kanla kaplı olduğunu gördü!

ALTINCI BÖLÜM ATEŞTEN SÜTUNLAR

Tom, hemen arkadaşının yanına koştu. Yaklaştıkça, Elenna'nın koluna yapışan sülükleri görebiliyordu.

Elenna, "Al şunları üzerimden," diye yalvardı.

"Tamam ama bana güvenmelisin," dedi Tom. Sonra kılıcını çıkardı.

Kılıcı başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak, Elenna'nın kolunda yavaşça kaydırmaya, sülükleri sökmeye

başladı. Yaratıklar, birer birer bataklığa gömüldüler.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Elenna. Yüzü bembeyaz olmuştu. “Beni canlı canlı yiyeceklerini sandım.”

Kıza kollarından süzülen kanı gösteren Tom, “Kanaman devam ediyor,” dedi. Hemen kalkanından Epos’un pençesini çıkardı ve Elenna’nın yaralarını iyileştirmek için kullandı. Tüm bunlar olurken Gümüş, endişeyle uluyordu.

Tom ve Elenna, ilerlemeye devam ettiler. Fakat güneş yine aniden batmaya başlamıştı.

Elenna gökyüzüne doğru, "Hadi ama! Bu hiç adil değil!" diye bağırdı. "Daha günün yarısına bile gelmedik!"

"Kayonya'nın adil olmak gibi bir derdi olduğunu hiç sanmıyorum. Burada hiçbir kural yok," diyen Tom, etrafına bakındı. Bataklığın gökkuşağı renkleri değişiyor, üzerinde turuncu renkli sütunlar ve mavi alevler yükseliyordu.

Elenna, "Bu ışıklar da ne?" diye fısıldadı.

"*Bataklık Parıltısı*," dedi Tom. "Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Henry Amcam topraktan çıkan doğal gazların akşamları yükselip alev aldığını anlatmıştı. Fakat daha önce bunu hiç görmemiştim."

“Çok güzeller!” dedi Elenna. Gözleri, dans eden alevlerin ışığında parlıyordu.

“Güzel olmaları bir yana, çok işimize yarayacaklar,” diye yanıtladı Tom. “Onların sayesinde Gümüş’e ulaşabileceğiz.”

Dostlarının onu kurtarmaya geldiğini gören kurt, heyecanla havladı. Tom, Gümüş’ün küçük bir tepenin üzerinde durduğunu görebiliyordu. Gri kürkü, Kayonya’nın gökte yükselen üç ayının altında, her zamankinden fazla parlıyordu.

Ay ışığının altında etrafına bakınan Tom, az ileride çamura gömülmüş bir kemik yığını olduğunu fark etti. Kemikleri Elenna da görmüştü. “Bunlar ne kemiği acaba?” diye sordu. Ne kadar gergin olduğu sesinden anlaşılıyordu. “İnsan kemiği olabilir mi?”

Tom, kemiklerin yanına gitti ve eğilip kılıcıyla kanırtarak içlerinden birini çıkardı. Gagası olan bir kafatasıydı bu. Tom başını salladı. “Bu bir kuş kafası... Öleli çok olmuş.”

“Peki, onu öldüren şey ne sence? Kasvet olabilir mi?”

“Belki de...” diyen Tom, Canavarın neler yapabileceğini düşününce ürperdi. “Dur bir dakika... Bunlar da ne?” Bataklık yüzeyinin hemen altında parıldaayan bir şeyler vardı. Alevler sayesinde ıslıl ıslıl görünüyordular. Tom, sağ elindeki kılıcı bırakmadan, sol elini çamura daldırdı ve içlerinden birini aldı. Bu, neredeyse yumruğu kadar bir gümüştü!

Elenna nefesini tutarak, “Gerçek gümüş,” dedi. “Belki de altın madenini yok etmiş olmamız artık o kadar büyük bir sorun değildir.”

Kayonyalılar, gümüşleri satarak rahatça geçinebilirler.”

Kurt havlayınca Tom başını kaldırdı. Aralarında yalnızca birkaç adım kalmıştı. Gümüşü cebine atan Tom, “Hadi bakalım,” dedi. “Sanırım arkadaşımızı çok beklettik.”

Elenna başıyla onayladı. Fakat gözlerinde endişe vardı. “Çok korkmuş olmalı. Kasvet’in nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini hiç bilmiyoruz.”

“İstediği zaman dönebilir,” dedi Tom.

“Eğer annemi kurtaracaksam onunla savaşmak zorundayım.”

Elenna soran gözlerle, “Ama gece oldu?” dedi. Bu sırada Gümüş’e iyice yaklaşmıştı. “Kasvet’in bu bataklığı herkesten daha iyi bildiğine eminim.”

“Canavarlarla daha önce de gece karanlığında savaştık. Ve eğer gerekirse yeniden savaşırız.” Ateşten sütunların arasında ilerleyen Tom, sözlerine devam etti. “Ama haklısın, Kasvet’in evinde savaşıyoruz.” Canavarın görüntüsü, gözlerinin önüne geldi: *Çamurdan ve sazlardan oluşan dev bir duvar...* “Kasvet, çamurdan yapılmış bir Canavar. İşte bu yüzden tılsımda görünmedi.”

Ama Elenna onu duymuyordu. Gümüş’ün yanına çıkmış ve dizlerinin

üzerine çökmüştü. Neşeyle havlayan kurdu kollarına almış, yüzünü kürküne gömmüştü.

Fakat Elenna ile Gümüş'ü sarmalayan ay ışığı, aniden yok oldu. Arkasına dönen Tom, çamurdan yükselen bir kuleyle karşılaştı. Kasvet geri dönmüştü!

Devasa omuzlar, çamur kulenin iki yanına doğru genişlemeye başladı. Sonra çamurun içinden sazlara sarılı iki yumruk görüldü. Yumrukların ardından Canavarın bacakları da ortaya çıktı. En sonunda Canavarın başı da görününce Tom'un eli, kılıcına gitti. Kasvet kızıl gözlerini açınca, yüzünde iki dev yakut belirdi. Başı aniden alev aldı ve gözlerini Tom'a dikti.

Düşmanının bakışlarına karşılık veren Tom, kollarıyla bacaklarının birdenbire ağırlaştığını hissetti ve *daha önce hiç böyle bir şeyle savaşmadım*, diye düşündü.

Kasvet ağzını açınca her biri mezar taşını andıran dişleri ortaya çıktı. Çamurlu salyalar, dişlerinin arasından köpürerek akıyordu. Tom, arkasından Gümüş'ün uluduğunu duydu. Uluma sesini, yaydan fırlayan okun sesi takip etti. Fakat Tom gözlerini Kasvet'inkilerden bir türlü ayıramıyordu. Canavar yavaş adımlarla üzerine geliyor ama Tom'un eli, kılıcını kınından çekmeyi kabul etmiyordu sanki. Canavar ağzını açarak Tom'un üzerine çökmeye başladı.

Kasvet aniden kükreyince, berbat nefesi Tom'un yüzüne vurdu ve saçlarını

havalandırdı. Tom yeniden kılıcını çekmeye çalıştıysa da vücudu ona âdeta karşı koyuyordu. Kendi kendine *neden hareket edemiyorum?* diye sordu çaresizce. Canavar neredeyse dibindeydi. *Zamanım kalmadı...*

YEDİNCİ BÖLÜM KIZIL GÖZLER

Gözleri beni hipnotize ediyor, kımıldayamıyorum, diye düşündü Tom içinden. Gözlerini kapatmak için tüm gücünü harcadı ve nihayet kapattığında rahatça hareket edebildiğini fark etti. Kılıcını kaldırdı ve savurarak koşmaya başladı.

Köpek balığının yüzgecinin denizi yarması gibi, Tom'un kılıcı da Kasvet'i

yararak geçip gitti. Kasvet, gür bir kahkaha attı. Sesindeki iğrenç şapırtı, Tom'un tüylerini diken diken ediyordu. Gözlerini açan Tom, hemen kılıcına baktı. Üzerinde sadece su ve pislik vardı. Başını kaldırıp Canavara bakınca, ona zarar verememiş olduğunu gördü.

Hiç beklemeden ikinci kez saldırıya geçti. Bütün gücünü ve dengesini bacaklarında toplayıp Canavarın midesine doğru sıçradı. Ardından, havada geniş bir yay çizdiği kılıcını hızla canavara indirdi. *Hayır!* Kılıç bir kez daha Kasvet'e hiç zarar vermeden içinden geçip gitti.

Canavar kükreyerek karşı saldırıya geçti ve kürek büyüklüğündeki yumruklarından birini Tom'a doğru savurdu. Tom, son anda yuvarlanarak kurtulmayı başarsa

da dosdoğru alev sütunlarından birinin üzerine düşmüştü. Acı dolu bir çığılıkla dönüp, yüzüstü çamurun içine kapaklandı.

“Tom, iyi misin?” diye bağırın Elenna’yı güçlölkle duyabiliyordu.

Kafasını çamurun içinden çıkarıp ayağa fırlatarak, “Gayet iyiyim,” diye yanıtladı. Kılıcını kavrayıp canavara döndü. Kasvet dev bir adımla yaklaşınca, bekletmeden kılıcını savurdu. Canavarın otlarla sarılı kol ve bacaklarını hedef alan her hamlesi, öncekinden daha kuvvetliydi. Velmal’e ve onun annesine yaptıklarına duyduğu öfkeyle dolup taşıyor, darbeleri gittikçe güçleniyordu. Elenna’nın gönderdiği oklar da vızır vızır yanından geçiyordu. En sonunda Kasvet, bir anlığına da olsa afallayıp geri geri sendeledi. Ama

Canavarın hemen toparlandığını gören Tom'un umudu suya düştü. İçinden geçen oklara aldırış etmeyen Canavar yeniden kükredi ve tüm gücüyle yumruğunu savurdu.

Ölümcül yumruktan eğilerek kurtulan Tom, arkasına dönüp arkadaşına, "Silahlarımız onu yavaşlatıyor ama yaralamayı başaramıyoruz!" diye bağırdı. "Et ve kemikten değil, çamurdan bir yaratıkla dövüşüyoruz. Ve onu yenmenin bir yolunu bulma..."

Tom aniden vücudunun geri geri gittiğini, ayaklarının çamurun içinde sürüklenmeye başladığını fark etti. Dönüp Kasvet'e baktı. Canavar kollarını öne doğru uzatmış, parmaklarıyla Tom'u işaret ediyordu. *Beni kendine doğru çekiyor, diye*

düşündü Tom. *Kasvet sadece yenilmez değil, ayrıca insanları kontrol etme özelliği var!* Tom, Canavara çok yaklaştığı takdirde içinde kaybolacağını ve nefes alamayacağını farkındaydı. Boğularak ölmek istemiyorsa hızla bir kaçış yolu bulmalıydı.

Birinin kolunu kavradığını hissetti. Bu, Elenna'ydı. Neyse ki Canavar, güçlerini onun üzerinde kullanma niyetinde değildi.

“Dayan!” diye bağırdı Elenna. Dişlerini kenetleyip Tom’u çekmeye çalıştı. Arkasındaki Gümüş, hâlâ tepeciğin üzerindeydi ve dişleriyle Elenna’nın elbisesinin arkasını tutmuş, Tom’u çekmesine yardım ediyordu. Bu zorlu çekişme sırasında Tom, Kasvet’in gücünün azaldığını hissedebiliyordu. Canavar sonunda pes edip Tom’u bırakınca Elenna ile ikisi, çamurun içine yuvarlandılar.

Gümüş, Kasvet’e doğru cesurca havlamaya başladığında, kurdun öfkeli sesi Canavarı daha da sinirlendirdi. Kollarını savurmaya, dört bir yana çamur saçmaya başladı. Etrafında oluşan çamur perdesi Canavarın daha da büyümesine, kollarıyla bacaklarının iki katı kalınlaşmasına yol açmıştı.

Elenna, "Saldırmaya hazırlanıyor!" diye bağırdı.

Tom, başını evet anlamında salladı. Kasvet'in gözlerine doğrudan bakmaması gerektiğini biliyordu. Fakat göz ucuyla baktığında bile Canavarın gözlerinin öfkeyle daha da parlayıp kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Kasvet'in boynunun etrafındaki, bataklık otlarından oluşan kolyede garip, yeşil bir parıltı vardı. Sihirli, uğursuz bir parıltıydı bu.

Ayağa fırlayan Tom, "Şu sarmaşıkları boynundan almalıyız," diye işaret etti. "Velmal'in Canavarları kontrol etmek için kullandığı büyüü hatırlıyor musun? İşte aynısından Canavarın boynunda da var. Eğer onu alırsak Velmal'in büyüünü

bozmayı başarırız. Kasvet de eskisi gibi bataklığa karışır gider.”

“Ama kolyeyi nasıl alacağız?” diye sordu Elenna. Canavar, bu sırada biraz daha büyümüştü. “Kasvet gittikçe kuvvetleniyor ve onu şimdi bile yenemiyoruz!”

Tom, Canavarın kol ve bacaklarının daha da devleştiğini görebiliyordu. Göğsü ve omuzları genişledikçe kütürdeme sesleri çıkıyordu. Kafası bile büyümeye başlayan

Canavarın sarı dişleri de birbirlerinden ayrılmıştı!

Tom, çaresizce etrafına bakındı. Bu Canavarı yenip sarmaşıklardan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Kayonya halkı bana güveniyor ve annemin hayatı bana bağlı... diye düşündü.

Annesi Freya'yı iyileştirmek için gereken malzemelerden birinin Kasvet'in boynundaki sarmaşık kolye olduğundan adı gibi emindi. Bu malzemeleri toplayan Mark, annesini iyileştirecek bir iksir yapacaktı.

Bataklıkta, geldikleri yöne doğru göz gezdirdi. Fırtına'yı ve karanlıkta, kendini ne kadar yalnız hissetmiş olabileceğini düşündü. *En azından bataklıkta değil, karada bekliyor bizi,* diye geçirdi içinden. Fırtına'nın toynakları bu çamurda savaşmaya elverişli değildi.

Heyecanla “Karada!” diye fısıldadı Elenna’ya. “İşte bu! Eğer Kasvet’i bataklığın dışına çekebilirim gövdesi kuruyup sertleşir. Böylece gerçekten savaşabileceğim bir rakibe dönüşür!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TUZAK

Tom, bataklığın alevlerinin arasından bakınca, Kasvet'in eskisinden dört kat daha büyük olduğunu görebiliyordu! Canavar, bir kez daha kükredi.

Elenna, "Yeniden saldırmaya hazırlanıyor!" diye bağırdı.

Tom yavaşça, "Artık planımı uygulamanın tam zamanı," dedi.

Gümüş, havlayıp Canavarın önüne

atlayarak dikkatini dağıtmaya devam etti. Kasvet dev yumruğunu savursa da Gümüş çevik bir hareketle saldırıyı savuşturdu.

“Onu karaya nasıl çıkaracağız?” diye sordu Elenna. “Bu dev Canavarı neyle kendimize çekebiliriz?”

Aniden, sislerin arasından bir kişneme duyuldu. Tom, uzaklara bakınca Fırtına'nın onlara doğru yaklaştığını gördü.

Elenna heyecanla, “Fırtına bize yardıma geliyor!” dedi.

“Ama burası güvenli değil,” dedi Tom. Durmasını söyleyemedi Fırtına, bataklığa gömülmeye başlamıştı. Zavallı at korkuyla kişniyordu. Çamura saplanmıştı!

“Orada kal!” diye bağırdı Tom. Fakat korkudan kendini kaybeden Fırtına, bataklığın kenarında çırpınıyor, başını

oradan oraya savuruyordu. Daha da battığını fark edince, iyice paniğe kapıldı. Fırtına'nın çaresiz kişnemelerini duyan Canavar aniden ok gibi fırlayıp korkunç bir kahkaha atarak yeni avına doğru koşmaya başladı. Kıyıya doğru ilerliyor olması Tom'un işine yarıyordu fakat Fırtına'nın hayatı tehlikedeydi...

Tom, Canavarın arkasından koşarken, "Fırtına'ya ulaşmasına izin veremeyiz!" diye bağırdı. Bir tümsekten diğerine atlayarak Kasvet'e yetişmeye çalışıyordu. Hemen arkasında ise Elenna ve Gümüş vardı. Bataklığı yarararak ilerleyen Kasvet, arkasında dev izler bırakıyordu. Canavarın Fırtına'yı sarmalayıp yutması yakındı.

Onu durdurmalıyız, dedi Tom. Aniden Tagus'un hediyesini hatırladı. Elenna'ya

“Hızlanmam gerek!” diye seslendi. “Tagus’un nalını kullanacağım.”

“Hadi öyleyse,” dedi Elenna.

Tom, kalkanını önüne alıp nalı okşadı. Bir ayağından destek alarak zıplayınca perendeler atarak ilerlemeye başladı. Gece esintisinin yanaklarını okşadığını hissedebiliyordu. Kayaların birinden, küçük bir tümseğin üzerine kadar sıçramış, bütün ateş sütunlarını bir çırpıda aşmıştı.

Artan hızıyla kısa sürede Kasvet'i geçip

Fırtına'ya ulaştı. Atına çabucak sarılıp onu okşayarak, “Şimdi seni buradan çıkarma zamanı,” dedi.

Canavar öfkeyle kükredi ve Tom, bir şeyin uçarak ona doğru yaklaştığını duydu. Başını çevirince dev bir çamur topunun üzerine gelmekte olduğunu gördü. *Kasvet, avucunda çamurdan güller oluşturabiliyordu demek.* Son anda eğilerek kurtulsa da güllenden saçılan çamur, bir tokat gibi yüzünde patladı.

Kasvet bir yandan koşmaya devam ediyor, bir yandan da üstlerine çamurdan mızraklar gönderiyordu. Tom, atının yanına çöktü ve kalkanını önünde tutup kendisini ve dostunu korumaya başladı. Fırtına'nın arka toynakları toprağa basıyor olsa da ön bacakları hâlâ bataklığın içindeydi.

Tom, Fırtına'nın ön bacağına tutup yavaşça çekerken, "Bana güvenmelisin oğlum," dedi. Fırtına, kan ter içinde kalmış ve kaskatı kesilmişti. Ama Tom konuşarak onu sakinleştirmeye ve rahatlatmaya çalışıyordu. Dostu nihayet gevşeyince Tom, onun bacağına çamurdan çekip çıkarmayı başardı. Hemen sonra da diğer bacağına... Fırtına, en sonunda özgür kalmıştı.

O sırada, Elenna'nın, "Acele edin!" diyen sesi, bataklık boyunca yankılandı. Başını kaldıran Tom, Kasvet'in onlara iyice yaklaştığını gördü. Elenna ve Gümüş de hemen arkasındaydı. Fırtına'yı hızla karaya doğru götürdü.

Ardından elini kalkanına atıp Kasvet'e döndü. Canavar durmuş, Tom'u izliyordu. Anlaşılan, evi olan gökkuşağı bataklığından

ayrılmaya niyeti yoktu. Aniden etrafındaki çamurlar kabarmaya başladı ve Kasvet daha da büyüdü.

Onu bataklıktan çıkarmak zorundayım, dedi Tom kendi kendine. Beni takip etmesini nasıl sağlarım?

Canavar, elini uzatıp Tom'a iki çamur topu daha gönderdi. Ama Tom, bu defa hazırlıklıydı. Kalkanını kaldırdı ve topları gerisin geri Canavara gönderdi. Bunu beklemeyen Kasvet donakaldı ve çamurdan

toplar üzerine çarpıp onu dev bir dalga gibi sürükledi.

Canavar çamurda debelenirken etrafına bakınan Tom, Elenna ile Gümüş'ün kıyıya çıktıklarını gördü. "Fırtına'ya göz kulak olun," dedi. "Artık şu Canavarı yenmenin zamanı geldi."

Başını sallayan Elenna, ona, "Bol şans," diyerek Fırtına'nın koşumunu kavradı ve atı dikkatle bataklıktan uzaklaştırdı. Gümüş de hemen arkasında onu takip ediyordu.

Kasvet yeniden ayağa kalkmıştı ve gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu.

Kayonya'nın üç ayı, Tom'un havaya kaldırdığı kılıcında görkemle parladı. Diğer elinin işaretparmağını Canavara uzattı ve dalga geçercesine, "Gel bakalım ufaklık!" diye çağırdı onu.

Kasvet'in kızıl gözleri uğursuz bir ışıkla parladı ve bir mağaraya benzeyen ağızını açarak sarı dişlerini ortaya çıkardı. Sonra, yeri göğü inleyen bir kükremeyele saldırıya geçti. Batalıktan çıkmıştı ve yer, attığı her adımda sarsılıyordu.

Tom, hiç hareket etmedi. Bir elinde kılıcı, diğerinde kalkarıyla savaşa hazırđı. O anda duyduğu çatırdama sesi, Canavarın gövdesinin yavaş yavaş kuruduğunu gösteriyordu. Şekilsiz kafasından, sarmaşıklarla kaplı dev ayağına kadar renk değiştiriyor ve çamur renginin yerini, parlak bir gümüş rengi alıyordu. Kasvet, artık kaskatı bir Canavara dönüşmüştü.

Asıl dövüş, işte şimdi başlıyordu!

DOKUZUNCU BÖLÜM BÜYÜK SORUMLULUK

Kasvet, gülümsedi. Buna karşılık saldırıya geçen Tom sıçradı ve kılıcını Canavarın koluna indirdi. Kılıç, omuzdan itibaren kolu yarararak ilerlemeye başladı. Sonunda bir çatlağa takıldı ve oraya sıkıştı. Tom gücünü toplayıp kılıcı hızla kanırttı ve kurumuş çamur, büyük bir gürültüyle yere düşüp un ufak oldu. Canavar acıyla böğürüp omuzunu sallamaya başlayınca

Tom, heyecanla nefesini tuttu. Kasvet başını çevirdi ve eskiden kolunun olduğu yere baktı. Kızıl gözleri hayretle ve korkuyla parlıyordu. Sonra öfkeyle Tom'a döndü.

Tom, bu defa gözlerini kaçırmayıp Canavarın bakışlarına karşılık verdi. Kendine güveni yerine gelmişti. Şaşırarak, *artık Kasvet'in gözlerine bakabiliyorum*, dedi içinden. Canavarla göz göze gelince kolları ve bacakları kilitlenmiyordu artık. Kasvet'in hipnoz gücü kaybolmuştu.

Canavar elini uzatıp Tom'u kendine çekmeye çalıştı. Çamurdan parmakları azimle titriyor ama hiç faydası olmuyordu. Çaresizce inledi. Gücü giderek kayboluyordu.

Kasvet, kolunu bir kez daha kaldırdı ve yumruğunu tüm gücüyle Tom'un üzerine

indirmeye çalıştı. Ama Tom ondan daha hızlıydı; kenara yuvarlanarak Canavardan kolayca kurtuldu. Sonra hiç bekletmeden kılıcını onun bacağına sapladı.

Arkasındaki Elenna'nın neşeli çığlıklarını duyabiliyordu. Yeniden kükreyen Kasvet, sağlam dizinin üzerine çöktü ve tek eliyle yeri dövmeye başladı. Yeri bir an olsun ara

vermeden yumruklamaya devam ediyor, her yumruğunda ortalık sarsılıyordu.

Sarsıntılar yüzünden Tom, ayakta durmakta zorlanıyordu. O yüzden eğilerek dengesini bulmaya çalıştı. İlerideki Kasvet'in boynunda sallanan sarmaşık kolye, bir kez daha gözüne ilişti. "Çok yakınımda," diye fısıldadı kendi kendine. "Ama ayakta bile duramazken kolyeyi nasıl alacağım?"

Tom'un halini gören Kasvet, kahkahalar atarak yere daha da şiddetle vurmaya başladı. Yere her vuruşunda, kendini Tom'a doğru çekiyordu.

"Benim için geliyor," diye mırıldandı Tom. "Ama onu bekleyecek değilim."

Kılıcını yere saplayıp kendini ileri fırlatmak için kullandı ve havada bir takla

atarak Kasvet'in midesine okkalı bir tekme indirdi. Darbenin etkisiyle sendeleyemeyen Canavardan, kurumuş çamurlar dökülmeye başladı. Tom, Canavarın göğsüne inince ayaklarının altındaki çamur ufalanmıştı. Böyle giderse Kasvet'in yok olması uzun sürmeyecekti. Ama Tom, onu yok etmek istemiyordu. Boynundaki sarmaşıklardan yapılmış kolyeyi alması, Velmal'in büyüünü bozmaya yetecekti.

Çevik bir taklayla Canavarın üzerinde yuvarlanıp sarmaşıkları sıkıca kavradı ve hızla kendine doğru çekip kopardı. Fakat Kasvet, son anda gücünü toplayıp ona doğru dev bir yumruk savurdu.

Bunu görüp çığlık atan Elenna'nın sesi, Tom'u kendine getirdi.

Üzerine gelen yumruktan son anda kaçınca Kasvet, dev yumruğunu kendi boğazına indirdi. Kendine attığı yumruk yüzünden boğulurcasına öksürmeye başlayan Canavar, önce sola, sonra da sağa döndü. Başını kaldıran Tom, şafağın söktüğünü fark etti. Ve günün ilk ışıkları Kasvet'in gövdesinin üzerine vuruyordu. Tom, savaşın burada bittiğini, zafere ulaştığını hissedebiliyordu. Çünkü Canavar güneşten kaçmaya çalışsa da elinden bir şey gelmiyordu. Eskiden büyülü kolyenin olduğu yer, şimdi parlamaya başlamıştı. Parıltı, yavaş yavaş bütün gövdesine yayıldı ve Kasvet, ufak çamur toplarına bölündü. Üzerlerinde gümüş rengi çizgiler olan toplar, gökkuşağı bataklığına doğru yuvarlanıp yok oldular.

Kasvet yenilmişti!

Tom, elindeki büyü lü sarmaşıklara baktı. Ayağa kalkınca aklına, Elenna'nın bataklıkta bulduğu bezden kutu geldi. Onu cebinden çıkarıp, sarmaşık kolyeyi içine yerleştirdi. Bu sayede sarmaşıkları, zarar vermeden taşıyabilirdi. İçinin aniden ümitle dolduğunu hissedebiliyordu. İksir için gereken dördüncü malzemeyi de bulmuştu. *Yakında Velmal'i yok edecek ve annemi kurtaracağım*, diye düşündü mutlulukla.

Birden gözlerinin önündeki hava titreşmeye başladı ve büyücü çırağı Mark ortaya çıktı.

Gülümseyerek, "Kasvet'i yenerek zorlu bir Görevin üstesinden geldin, Tom," dedi. "Eminim, epey çetin bir çatışma olmuştur."

Tom, "Tek başıma değildim," diye

yanıtladı. Elenna, Gümüş ve Fırtına da yanına gelmişti.

“Merhaba Mark,” dedi Elenna. Sonra kaşlarını çattı. “Kraliçe Romaine’in savaş hazırlıkları nasıl gidiyor? Velmal’i yenebilecek bir ordu toparlayabildi mi?”

Mark, aniden ciddileşti. “Velmal’in büyüğü gerçekten çok kuvvetli. Eğer Kraliçe galip gelsin istiyorsak iksiri bir an önce hazırlamak zorundayız.”

Tom, içine sarmaşıkları koyduğu kutuyu ona uzatarak, “Bunları Kasvet’ten aldım,” dedi.

Mark, “Ve senin sayende Velmal’i yenmeye bir adım daha yaklaştık,” diye karşılık verdi. “Şimdi gitmeliyim, bir sonraki görevinizde size başarılar diliyorum.” Ardından yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Elenna, “Sırada neresi var?” diye sordu.
“Geriye yalnızca iki malzeme kaldı.”

Ama Tom yanıt veremedi, etrafının buz gibi bir sisle çevrildiğini hissetti. Sis dağılınca annesi Freya ile kötü büyücü Velmal’in görüntüsü çıktı ortaya. Büyücü, pis pis sırıtıyordu. Bir elinde, aynı zamanda çift taraflı balta olan asasını tutuyordu.

Görüntüler, Tom’un önünde süzölmeye başladı. Velmal’in sol eliyle Freya’yı ensesinden tutup çektiğini gören Tom, içinin öfkeyle dolup taşıdığını hissetti. Freya’nın yüzü bembeyazdı ve gözlerini hafifçe aralamıştı. İki yana sallanıyor, güçlkle ayakta duruyordu.

“Tom, kurtar beni!” diye fısıldadı annesi.
“Sana ihtiyacım var!”

Tom allak bullak oldu. Çünkü annesi,

ilk defa onun yardımına ihtiyacı olduğunu itiraf ediyordu.

Velmal kahkahalara boğularak, “Ah! Bir annenin yardım isteği... Ne kadar da dokunaklı!” dedi. Uzun, siyah saçı rüzgârda uçuşuyordu. “Ama ne yazık ki elinden bir şey gelmiyor, değil mi Tom? Freya tamamen benim kontrolümde.” Sonra gülümsedi ve sözlerine devam etti. “Ve o öldüğü zaman yerine başka bir kukla bulacağım. Sen

ise tüm bunlara seyirci kalacak, hiçbir şey yapamayacaksın.” Sonra korkunç bir kahkaha daha attı ve Freya’yla ikisi, ortadan kayboldular.

Tom, Elenna’ya dönüp, “Bitirmemiz gereken bir Canavar Avı var,” dedi. Güçlkle konuşuyordu.

Elenna hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını salladı ve beraberce Fırtına’nın sırtına tırmandılar. Bataklığın etrafından dolaşp güneşin doğmakta olduğu ufka doğru yol almaya başladılar. Etrafını inceleyen Tom, gözü bantlı adamın, ağaçların arasında saklandığını fark etti. Adam dehşete düşmüştü.

Tom, ifadesiz bir sesle, “Canavar artık yok!” diye seslendi. “Geri dön ve herkese bataklıkta bolca gümüş olduğunu söyle.”

Cebinden yumruk büyüklüğündeki gümüşü çıkarıp, adamın önüne attı.

Gümüşü gören Kayonyalının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sonra atına atladı ve hızla yola koyuldu. Onlara saldırdığı ya da Gümüş'ü kaba kuvvetle kaçırdığı için özür bile dilememişti.

Onun uzaklaşmasını izleyen Elenna, “Ne kadar korkunç bir adam!” dedi.

“Ondan çok daha kötüleriyse karşılaşacağız,” dedi Tom. “Hâlâ tamamlamamız gereken bir Görev ve yenmemiz gereken iki Canavar var. Ve başaramazsak kaybedeceğimiz şeyler de cabası. Hadi, yola koyulalım.” Tom, Fırtına'yı ufuk çizgisine doğru çevirdi ve sadık dostunu topuklarıyla dürterek dörtnala koşturdu. Yanlarındaki Gümüş de

mutlulukla havlayarak onlarla yarışyordu.
Annesi, ondan ilk defa yardım istemişti...
Peki, gelecekte onları neler bekliyordu?
Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Tom, tüm gücüyle, "İleri!" diye bağırdı.

Canavar Peşinde Serisi

Kargaşa Dünyası kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

ORMANIN LANETİ TERRA

Tom, annesi Freya'yı ve Kayonya ülkesini
Velmal'in lanetinden kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Baltasını omzunun üzerinde dengeleyen Edrik, orman boyunca ilerlemeye başladı. Kurumuş yapraklara bastığında çıkan çıtırtı, kulaklarını sağır edecek kadar gürültülü geliyordu ona. Hatta bu sessizlikte kalp atışlarını duyması işten bile değildi. Peki, ağaçlara yuva yapan kuşlar ve çalılardan arasında gezinen bütün hayvanlar nereye gitmişti?

Dalların arasından sızan ışık, Kayonya ormanını yer yer aydınlatıyordu. Hafif esintiyle dans eden eğrelti otlarına, ağaçlara sarılarak yükselen mantarlar eşlik ediyordu. Edrik, böylesine tehlikeli olmasa, buranın çok güzel bir yer olacağını düşündü. O ay ormana giden üç arkadaşından bir daha haber alınamamıştı.

Delisin sen, dedi kendi kendine; buraya adımı bile atmamalıydın...

Fakat Edrik'in başka şansı yoktu. Arkadaşlarının izini sürmek istiyordu. Ayrıca köyün ihtiyaç duyduğu odunları yalnızca burada bulabilirdi. Eğer odun olmazsa daha fazla silah yapamazlar, silahları olmazsa da zalim Kraliçe Romaine'den asla kurtulamazlardı. Edrik, kraliçenin neden halkına ihanet etmeye başladığını anlamıyordu ama öyle ya da böyle, onu durdurmak zorundalardı.

Matarasındaki sudan bir yudum alıp yola devam etti. Gözlerini, etrafındaki gölgelerden bir an olsun ayırmıyordu. Bir yandan da kendini, orman hakkındaki hikâyelerin gerçek olmadığına inandırmaya çalışıyordu. Burada korkunç

canavarlar değil, yalnızca tavşanlar ve geyikler yaşıyordu.

Aniden bir şey, onu ayağından yakalayıp yere düşürdü. Yüzü yosunlu toprağa çarparken, korkuyla çığlık attı. Aceleyle ayağına bakınca, yalnızca bir ağaç köküne takılmış olduğunu görüp rahat bir nefes aldı.

“Aptal olma Edrik!” diye mırıldandı ve bir ağaç gövdesinden destek alarak ayağa kalktı. Karşısında ters dönmüş bir sepet görmesiyle şaşkınlıktan donakalması bir oldu. Sepetin hemen yanında, çürümeye yüz tutmuş bir sürü elma duruyordu.

Edrik heyecanla, “Gvinet?” dedi. Arkadaşı birkaç gün önce kaybolmuştu ve bunun, onun sepeti olduğuna emindi.

Edrik, etrafa bakınarak sepete yaklaştı. Dev ormanda kimse görünmüyordu.

Aniden bir uluma, sessizliği bıçak gibi kesti. Garip, tiz bir sestir bu.

Soğukkanlılığını korumaya çalışan Edrik, "Rüzgâr olsa gerek," diye söylendi. "Korkacak bir şey yok..."

Sepeti bırakarak hızla ilerledi. Bir süre sonra uzun bir ağacın göze çarptığı bir açıklığa ulaştı. Ağacın gövdesi bir ok gibi dümdüzdü ve sağlıklı görünüyordu; bu ağaçtan harika bir koçbaşı yapabilirlerdi.

Edrik, ayaklarını sıkıca yere basıp baltasını ağacın dibine indirmeye başladı. Ağacın kabuğu paramparça oldu ve Edrik, darbenin şiddetini güçlü omuzlarına kadar hissetti. Ardından baltayı vurduğu yerden çıkarıp yeniden savurdu.

Çok geçmeden ağaç sallandı. Son bir darbe daha vurmasıyla gıcirtıyla devrilmeye başladı.

Hızla kenara kaçan Edrik, "Düşüyor!" diye bağırdı.

Ağacın koca gövdesi yere çarpınca, toprak ve yapraklardan oluşan bir bulut her yeri kapladı.

Edrik, hızla işe koyulup dalları budamaya girişti. Bir süre sonra doğrulup gururla eserine baktı. Bu gövdeyi köye götürmek için emektar beygirine ihtiyacı olacaktı.

Yarın sabahtan, ihtiyar Çekçek'i alıp geleyim. Akşam yemeğine dönmüş oluruz! diye düşündü.

Ağrıyan sırt kaslarını esnetip alnında biriken teri sildi.

Fakat o da neydi? Birkaç adım ötesinde, daha büyük bir ağaç vardı. Edrik'in kolları kadar geniş sarmaşıklar, dolanarak üstteki

dallara kadar uzanıyordu. Hatta birinde küçük, beyaz bir çiçek açmıştı.

“Bu ağacı daha önce fark etmemiş olmam çok garip,” dedi kendi kendine. “Ama böyle bir fırsatı kaçıracak değilim tabii ki.”

Edrik baltasını kaldırdı ama indirmeye fırsat bulamadan ağacın kabuğunda bir yarık açıldı.

“Ne oluyor?” dedi Edrik heyecanla. Gövdedeki yarıktaki, nefretle parlayan iki sarı göz belirdi.

Yukarıdan bir hışırtı duyan Edrik, başını kaldırdı. Kola benzeyen iki uzun dal, etrafına dolanmıştı. Biri belini, diğeri ise bileğini sardı.

“Yardım edin!” diye bağırdı Edrik. “Bu ağaç... Bu ağaç canlı!”

Kendini korumak için baltasını kaldırdı

ama bir başka dal, baltayı hemen sararak elinden çekip aldı.

Edrik, dehşetle karşısındaki sarı gözlere bakıyordu. Gözlerin hemen altında bir yarık daha oluştu. Sivri kıymıkların birer diş gibi sıralandığını görünce, bunun, yaratığın ağzı olduğunu anladı. Ağızdan yayılan çürük bitki kokusu, burun deliklerini doldurdu.

Öfkeyle kükreyen Canavar ağaç, büyük bir gürültüyle köklerini topraktan çıkardı. Köklerle beraber ıslak toprak da yüzeye çıkmıştı. Edrik, dört bir yanını saran dallarla savaşmaya çalıştı ama sarmaşıklar kollarını ve bacaklarını esir aldı. Alçaldığını ve az önce Canavarın kalktığı yere sürüklendiğini fark etti. Ayaklarını toprağa dayayarak karşı koymaya çalıştıysa da hiç faydası yoktu; Canavar çok güçlüydü.

Islak toprağa kadar sürüklenen Edrik, bacaklarının zorla toprağa gömüldüğünü hissedebiliyordu. Ayak bileklerinin etrafını ağaç kabukları sarınca dehşete düştü. Yapraklarla ve sarmaşıklarla kaplanan bacaklarını artık göremiyordu. Kollar üzerine tırmanmaya ve göğsünü sarmaya başladılar. Ardından boynuna ulaştılar ve en sonunda ağzını kocaman birer el gibi kapattılar. Edrik, nefes alamaz olmuştu.

Ağacın tutsağıydı artık! Canavar zaferle kükrerken, Edrik, *keşke ormana hiç gelmeseydim...* diye düşünüyordu.